

vati odpověď zápornou k celé otázce. Jest totiž možno, že i po vyloučení dotčené části to, co zbývá, jest činem trestným a obžalovaný může potom býti odsouzen pro jiný trestný čin, než který jest obsažen v obžalobě, jakkoli o takovém činu nebyla dána porotcům otázka eventuální, ba snad ani nebyly splněny podmínky, jež pro připojení takové otázky stanoví § 320, odst. 2 tr. ř. (Storch, řízení trestní rakouské, díl II. § 201). Ježto zákon porotce po této stránce nijak neobmezuje, mají zajisté též právo, by dodatkem vyloučili i některý pojmový znak trestného činu jak v otázce jest opsán. Poskytuje se tím porotcům příležitost, by nepokládali-li některou podstatnou náležitost trestného činu za dokázanou, dali v odpovědi na jevo, že nemohou přisvědčiti k vině obžalovaného na tom trestném činu, na který zní otázka, p r o t o, že dotčenou okolnost nepokládají za dokázanou (Storch l. c.). Ponechávajíce tím, jak řečeno, porotnímu soudu k rozhodnutí, zda to, co zbývá, není snad jiným činem trestným, mohou porotci, aniž stal by se proto jejich výrok nejasným, zabývati se tím, co z otázky zbývá a co považují za dokázáno. V daném případě porotci návrhem na první opravné řízení usnesením porotního soudu o tomto návrhu a právním poučením předsedy byli co nejdůtklivěji upozorněni na to, že bez lstivého předstírání nebo jednání není viny na podvodu, na který zněla III. a IV. hlavní otázka. Vyloučivše dodatkem k odpovědi na tyto otázky lstivé předstírání a jednání, dali zřejmě na jevo, že tento podstatný znak podvodu nepovažují za dokázaný a že proto nemohou přisvědčiti k vině na podvodu. Tím pak, že zabývali se nicméně tím, co jinak z otázky uznali dokázaným, chtěli umožniti soudu rozhodnutí o tom, zda-li to, co zbývá, není snad jiným trestným činem, a tím že zabývali se III. a IV. otázkou dodatkovou, chtěli umožniti, by tyto otázky byly zodpověděny pro případ, že by porotní soud v tom, co zbylo z III. a IV. hlavní otázky, shledal nějaký jiný trestný čin, při němž by rovněž záleželo na tom, po čem byli porotci tázáni III. a IV. otázkou dodatkovou. Z řečeného plyne, že podkladem rozhodnutí musí zůstatí druhý výrok poroty. Ježto však dle tohoto výroku poroty není zde vůbec činu trestního, slušelo se stěžovatele z obžaloby sprostiti.

Čís. 94.

§ 24 zákona o tisku. Pro trestnost rozšiřovatele zabaveného článku je lhostejno, že článek otištěn byl z tiskopisu, jenž pro článek ten nebyl zabaven. Pokusem deliktu jest, dá-li pachatel, máje vše připraveno k dalšmu tisku, prozatím zhotoviti jen kartáčový otisk a tento předloží úřadu jako povinný výtisk.

(Rozh. ze dne 23. října 1919, Kr. II 144/19.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Leona B. do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 7. července 1919, jímž stěžovatel uznán byl vinným pokusem přečinu ve smyslu § 8 tr. z. a § 24 tisk. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti č. 9a) § 281 tr. ř. Dovojuje především, že odsuzující výrok pro nedokonaný přečin dle § 24

tisk. zák. není odůvodněn, ježto chybí zákonná známka skutkové povahy tohoto přečinu, totiž zabavení tiskopisu. Citované zákonné ustanovení předpokládá vědomé rozšiřování zabaveného tiskopisu. V přítomném případě prý byl článek uveřejněn ve 43. čísle časopisu »Südmährische Volkszeitung« ze dne 26. dubna 1919 str. 2 pod nadpisem »Unsere gestrige Ausgabe« doslovně otištěn z nezabaveného článku otištěného v časopise »Tagesbote für Mähren und Schlesien.« K této námitce obžalovaného bylo by lze přihlížeti jen tentráte, kdyby zákon prohlašoval za trestné pouze uveřejnění předsevzaté přímo ze zabaveného tiskopisu. Avšak takovéto omezení trestnosti jest zákonu cizí a mařilo by také přímo účel, zabrániti dalšímu rozšiřování obsahu zabaveného díla tiskem. Přečin Šu 24 tisk. zák. jest zcela samostatný, dopouští se ho, kdo uveřejňuje tiskem obsah tiskopisu přes to, že byl soudcovským nálezem vysloven a náležitě vyhlášen zákaz jej rozšiřovati. Nezáleží tedy na přímém prameni, z něhož článek čerpal, ani na tiskopisu, z něhož byl otisknut, nýbrž jedině na tom, že byl obsah zabaveného článku přes úřední zákaz tiskem uveřejněn a tím zákaz porašen. To však je v přítomném případě zjištěno, ježto první soud bere za prokázáno, že obžalovaný otiskl v čísle 43. »Deutsche Volkszeitung« vědomě článek, jehož obsah byl státním zastupitelstvím ve Znojmě pro skutkovou povahu přečinu dle Šu 300 tr. z. zabaven a toto zabavení se zákazem dalšího rozšiřování náležitě vyhlášeno. Okolnost, tvrzená obžalovaným již v první stolici, že článek téhož obsahu, jako tento zabavený, byl otištěn bez závady v časopise »Tagesbote für Mähren und Schlesien,« není v rozsudku zjištěna a nelze k ní proto přihlížeti. Ostatně by byla pro otázku viny obžalovaného lhostejna, poněvadž mu rozsudek dává za vinu, že vědomě rozšiřoval článek zabavený v »Deutsche Volkszeitung,« nikoliv v jiném časopise. Rovněž neodůvodněna jest druhá námitka obžalovaného, uplatňovaná proti odsuzujícímu výroku po stránce meritální, že totiž nelze mluvit v přítomném případě o pokusu rozšiřování zabaveného tiskopisu, ježto obžalovaný nepodnikl ničeho jiného, než že pouze předložil povinný exemplář v kartáčovém otisku příslušnému úřadu, v čemž prý lze spatřovati nejvýše beztrestné přípravné jednání. Rozšiřováním dle § 6 tisk. zák. dlužno rozuměti úmyslnou činnost, kterouž činí někdo tiskopis přípustným individuálně neobmezenému počtu osob. V přítomném případě však přehlíží stížnost, že obžalovaný nezákonným způsobem nejen reprodukoval zabavený článek, dav zhotoviti kartáčový otisk jako povinný exemplář, nýbrž připravil vše k dalšímu tisku, v jehož pokračování mu však bylo úřední intervencí zabráněno. V této činnosti obžalovaného dlužno spatřovati jednání ke skutečnému spáchání přečinu dle § 24. tisk. zák. vedoucí, jehož dokonání bylo zmařeno jen překážkou odjinud v to příšlou, totiž úřední intervencí. Jenom tenkrát by nebyla činnost obžalovaného trestnou, kdyby se byl zdržel dalšího tisku dobrovolně a tím projevil úmysl, nedokončiti trestní jednání. Tomu však v přítomném případě tak nebylo. Rozhodné jest, že obžalovaný předem již měl úmysl, otisknouti článek, jehož obsah byl zabaven a rozšiřování zakázáno, za účelem dalšího jeho rozšiřování, nebude-li mu v tom bráněno úřadem. K tomuto zabránění se stížany úřadu však skutečně došlo; jeví se proto úřední zásáhnutí jako překážka od vůle obžalovaného neodvislá, která zmařila dokonání trestního jednání.